

ſwoje fromne a poſlušne žiſchi, aby ſa wežone nehordowali, ale dobre wostali. Woni deje paſ teke Boga pſchoſſyſch ſa ſwoje nepoſlušne, nežetowne a boga nebojaſne žiſchi, aby ſe hobroſchili. Tak pſchoſſaſcho Auguſtinuſowa maſch pilne Boga ſa ſwojogo ſyna, aby Bog jogo hobroſchił, a Auguſtinuſ bu hobroſchony, a hordowa jadno wele ſwětło teje kſchesczijańſkeje zerkwe. Tak pſchemožo ta pſchoſſba togo pſchawego wele, gaž wona mozna jo, žejo ſ. Jacub (5, 16); Lutheruſ paſ groni: Gaž ſe te žiſchi neražiju, to pſchizo wot togo, až te ſtarejšche ſa ne doſež Boga nepſchoſe.

II. Zo paſ dej kſchesczijańſke ſtarejšche k takem ſazaržanju pſchewiwo ſwojim žiſcham wabiſch a ſporasch? Na to dajſcho nam k drugemu wotgroniſch.

K takem ſazaržanju dej jich wabiſch a ſporasch to, až woni jich žiſchi ſu,

jich ſchěło a kſchew, až woni je ſpłožili a ſ boloscjami porožili ſu, a až woni jim te nejbliſche ſu. Gaž něto juž te neroſymne ſwěreta ſa ſwoje mlode ſe ſtaraju, ga deje wele wěžy roſymne žloweki, a hiſchzi wězej kſchesczijańſke ſtarejšche ſa ſwoje žiſchi ſe ſtarasch.

K takem ſazaržanju dej te ſtarejšche teke wabiſch a ſporasch to, aby te tatańe raſ pſchewiwo nich neſnanili.

Ta Kananejška ženſka beſcho tatańka, pſcheto wona beſcho ſ tych ſtronow Tyruba a Sidona, žož tatańe bydlachu. Ale glědaj! kaſu luboſež nama wona k ſwojej žowze, a zo nežyni wona jeje dla! Tak deje wele wěžy kſchesczijańſke ſtarejšche, kotarež lepſchego huſnaſcha, a jad-